

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/111/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5317204133
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5317204133.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobkyne: Z. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, XXX XX B. X., právne zastúpená: Sidor a partneri, s.r.o. IČO: 52 635 970, so sídlom Železničná č. 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: Finance4you, a.s., IČO: 43 906 915, so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, právne zastúpený: STRELÁK & Partners, s.r.o., IČO: 52 451 747, so sídlom Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, o zaplatenie 6 158,31 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 12C/31/2017-258, zo dňa 2. júna 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni istinu 6158,31 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 03.10.2017 do zaplatenia, do 3 dní.
- II. Vo zvyšku žalobu **z a m i e t a**.
- III. Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne v celom rozsahu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%. Vychádzal zo zistenia, že strany sporu uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1212000031 zo dňa 27.08.2012, na základe ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyni ako dlžníkovi a jej manželovi ako spoludlžníkovi bezúčelový a bezhotovostný úver v sume 6 500,- eur. Prvá splátka bola ku dňu vyplatenia úveru a žalobkyni bola zaslaná suma 6 238,- eur prevodom dňa 29.08.2012. Úrok bol dohodnutý v sadzbe 21,58%, odplata 1 153,65 eur, ročná percentuálna miera nákladov RPMN 42,50% a priemerná RPMN 22,97%, pričom celková suma prestavovala 14 666,50 eur, a to v prvých 4 mesačných splátkach vo výške 1,00 eur, ďalej v pravidelných rovnomerných splátkach po 262,- eur a poslednú 60. splátku v sume 252,50 eur. Dňa 27.08.2012 bola uzatvorená medzi stranami sporu, okrem vyššie citovanej zmluvy, aj zmluva o otvorení úverového účtu a poskytovaní domáceho servisu, kde v článku III. splatnosť poplatku a odmena je definovaný záväzok žalobkyne a spoludlžníka uhradiť odmenu za poskytovanie domáceho servisu spolu 1 044,- eur, ktoré klienti uhradia v 4 splátkach po 261,- eur, pričom prvá splátka je splatná ku dňu podpisu zmluvy a ďalšie vždy k 25. dňu v mesiaci, počnúc mesiacom september 2012. Vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy je predmetný zmluvný vzťah vzťahom spotrebiteľským a je zrejmé, že žalobkyňa, identifikovaná dátumom narodenia spoločne so spoludlžníkom, rovnako tak fyzickou osobou - nepodnikateľom, uzatvorila zmluvu so žalovaným, ktorý konal ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, čo je náležitosťou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák.č. 129/2010 Z.z.. V zmluve je stanovený termín splatnosti tej-ktorej splátky vždy do 25. dňa

nasledujúceho kalendárneho mesiaca, začínajúc mesiacom september 2012 až do úplného zaplatenia. Konečná splatnosť musí byť určená jednoznačným termínom tak, aby si mohol spotrebiteľ už pred vznikom zmluvného vzťahu urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a na základe toho urobiť najvýhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Námetka žalobkyne, že zmluva neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák.č. 129/2010 Z.z., nie je dôvodná, nakoľko súčasťou úverovej zmluvy bol splátkový kalendár podpísaný zmluvnými stranami, na ktorom je konkrétne rozčlenenie splátok. Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu za „starostlivosť o klienta pri poskytnutí úveru“ posúdil ako súčasť zmluvy o poskytnutí úveru. Táto bola uzatvorená v rovnaký deň ako zmluva o spotrebiteľskom úvere a s prihliadnutím na konštantnú judikatúru súdov (napr. OS Žilina sp.zn. 14C/351/2014) ju považoval za absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie ustanovení zák.č. 129/2010 Z.z. za účelom zvyšovania poplatkov spotrebiteľa z toho istého úveru mimo uzavretej spotrebiteľskej zmluvy. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu nepochybne tvorí súčasť zmluvy o úvere, nakoľko v opačnom prípade by bola ako samostatná zmluva bezpredmetná. Dospel k záveru, že žalovaným vybrané poplatky za domáci servis prakticky predstavujú skryté náklady úveru, čo však má za následok to, že tieto poplatky sa neodrazili vo výpočte RPMN. Žalovaný týmto spôsobom dosahuje to, že sa odplata za službu domáceho servisu nezapočítava do výpočtu RPMN, keďže nemá byť odplatom za úver, ale odmenou za doplnkový domáci servis. Preto nebola ani správne stanovená RPMN, a teda v nadväznosti na § 11 zák.č. 129/2010 Z.z. je úver bezúročný a bez poplatkov.

Na podklade toho by žalobkyňa mala reálne vrátiť žalovanému iba poskytnutý úver 6 238,- eur a plnením nad rámec tejto čiastky vzniklo preto na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. V danej veci však prihliadol na námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa reálne uhradila žalovanému 12 396,31 eur, pričom uhradiť mala iba 6 238,- eur a z predloženého splátkového kalendára je zrejme, že mala hradiť poskytnutý spotrebiteľský úver v 60 splátkach, pričom úhradou 29.05.2014 v sume 7 104,31 eur splatila celý úver predčasne, čo nebolo sporné medzi stranami. Od zaplatenia tejto úhrady tak plynie trojročná objektívna premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného v prospech žalobkyne. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanému poslednú splátku úveru a úver s definitívnou platnosťou uhradila celkom. Dvojročná subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia tak u žalobkyne začala plynúť momentom nasledujúcim po poslednej splátke, t.j. 30.05.2014 a táto uplynula dňa 30.05.2016 (pondelok) v zmysle § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobkyne, že v danej veci žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala vedomosť o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, nakoľko toto nastane až rozhodnutím súdu, ktorým súd vysloví, že úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. V konaní nebolo preukázané dôkazmi a ani výpoveďou žalobkyne, že o vzniku a osobe obohateného sa dozvedela až 15.03.2016, kedy spoločnosť nebudďlžník, s.r.o. žalovaného vyzvala na urovanie a podpis dohody. Išlo iba o tvrdenie bez dôkaznej hodnoty. Nie je zrejme, akým spôsobom sa minimálne spoločnosť nebudďlžník, s.r.o. kontaktovala so žalobkyňou, v ktorom rozhodnom období a podobne. Toto zostalo bez akéhokoľvek dôkazu a súd v danom prípade pri rešpektovaní Civilného sporového poriadku musí iba konštatovať, že dôkazné bremeno na preukázanie subjektívnej lehoty zaťažuje žalobkyňu a nie žalovaného. Žalovaný nemá reálne možnosť preukázať, kedy začala plynúť lehota, toto je možné vylúčiť iba zo strany žalobkyne a vyvrátiť tým, že reálne preukáže, kedy podľa nej začal plynúť táto lehota. Napokon, samotná žalobkyňa preukázateľne podľa výpisu zo Živnostenského registra a Registra finančných poradcov bola osobou, ktorá v rozhodnom období, kedy úverovú zmluvu v danej veci podpisovala, ako i v rozhodnom období, kedy dlžnú sumu doplatila jednorazovo, bola osobou znalou v oblasti poskytovania úverov, nakoľko vykonávala činnosť finančnej poradkyne v oblasti poskytovania úverov. Preto neobstojí, že žalobkyňa ako spotrebiteľka a tak, ako aj v iných súdnych prípadoch, iní spotrebiteľia, mala nízke právne vedomie a nevedela o tom, aké náležitosti má, či nemá mať zmluva o úvere. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na 10-ročnú premlčaciu dobu, konštatoval, že záujmom žalovaného zrejme vo všeobecnosti je, aby mal svoje zmluvné vzťahy uzavreté platne a aby sa na základe uzavretých zmlúv mohol domáhať svojich nárokov aj na súde. Postup žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno považovať za úmyselné konanie za účelom získania bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa podala žalobu

29.05.2017, urobila tak po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula 30.05.2016. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Závery súdu považuje za prekvapivé a svojvoľné, pretože nemajú oporu v právnych predpisov, ani v zaužívanej súdnej praxi. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Je celkom absurdný záver súdu, že dôkazné bremeno ohľadom námietky premlčania zaťažuje žalobcu, ktorý by mal vyvracať tvrdenia protistrany. Uplatnenie námietky premlčania nie je skutočnosťou, ktorú tvrdí žalobca, ani skutočnosťou, ktorá by mala byť žalobcovi na prospech. Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp.zn. 25Cdo 1960/99 uviedol, že účastník, ktorý uplatnil námietku premlčania, je povinný tvrdiť skutkové okolnosti potrebné pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby a na svoje tvrdenia doložiť dôkazy. Takisto poukázal na rozhodnutie 32Odo 204/2005. V právnom poriadku SR neexistuje právny predpis, ktorý by na žalobcu prenášal dôkazné bremeno ohľadom skutočností tvrdených protistranou pri vznesenej námietke premlčania. Žalovaný môže preukázať vedomosť žalobcu o tom, kedy nadobudol vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom túto mohol preukázať prostredníctvom objektívnych skutočností existujúcich vo vonkajšom svete. Týmto dôkazom je predžalobná výzva zo dňa 15.03.2016, ktorú v mene žalobkyne žalovanému zaslala spoločnosť nebud'ľžník, s.r.o.. Je preto logické, že ak začala žalovaného vyzývať na vydanie bezdôvodného obohatenia, musela sa o ňom dozvedieť. Skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala, že tento deň nadobudla vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, je vzhľadom na vyššie uvedené absolútne irelevantné, pretože takúto povinnosť podľa právnych predpisov nemá. Práve naopak, vedomosť o bezdôvodnom obohatení nepreukázal žalovaný, a to v čase preplatenia istiny úveru, navyše, jeho tvrdenia boli popreté žalobkyňou, ktorá uviedla vlastné tvrdenia ohľadom nadobudnutia vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa si teda splnila povinnosť tvrdenia o okamihu, v ktorom sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela a súčasne tieto tvrdenia preukázala predžalobnou výzvou. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať tak, že ide o skutočnú a preukázanú vedomosť oprávneného subjektu o tom, že iná osoba sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Z tohto stanoveného konceptu plynutia subjektívnej premlčacej doby ale rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádza. Vychádzal z akéhosi vnútorného predpokladu, že v uvedený deň (30.05.2014) žalobkyňa vedela o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie, a to bez ohľadu na to, že žalovaný si nesplnil dôkaznú povinnosť a jeho tvrdenia nepreukázal. Vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia nemohla založiť ani skutočnosť, že bola formálne vedená v Registri finančných agentov. Žalobkyňa poprela túto činnosť, že ju reálne vykonávala, pričom žalovaný opäť neuniesol dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdených skutočností, ktoré si z neznámeho dôvodu súd prvej inštancie osvojil ako skutkový stav. Je predsa nelogické domnievať sa, že ak by bola žalobkyňa osoba odborne spôsobilá na posúdenie úverových zmlúv, nikdy by predsa na uplatňovanie svojich nárokov nepotrebovala pomoc advokáta, ani spoločnosť nebud'ľžník, s.r.o.. Rozhodnutie súdu prvej inštancie porušuje právo na spravodlivý proces, nakoľko sa vôbec nevyporiadal s judikatúrou, na ktorú počas konania poukazovala. Poukázala na princíp predvídateľnosti rozhodnutia, a že je povinnosťou súdu vyporiadať sa s predchádzajúcou súdnou praxou, ak chce súd v konkrétnom prípade rozhodnúť inak. Každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie od odklonu súdnej praxe. Rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí takými závažnými vadami v právnych záveroch, že celkom popiera zmysel a účel objektívnej premlčacej doby. Stotožnil začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby a oba začiatky posudzoval od vzniku bezdôvodného obohatenia. V zmysle takéhoto záveru objektívna premlčacia doba stratí akékoľvek opodstatnenie. Žiadnym spôsobom sa nevyporiadal s uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/256/2010, podľa ktorého počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti, ako je to pri začiatku všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Za podstatné považuje uviesť, že súd vôbec neuviedol, podľa ktorej skutkovej podstaty bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. V prípade bezúročného a bezpoplatkového úveru nejde o prípad, kedy by bezdôvodné obohatenie vznikalo plnením bez právneho dôvodu a k tomu sa vyjadril už Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/238/2017. Uvedené má dopad

na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia, ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 43/2020, v ktorom uvádzal, že bezúročnosť úveru, nastupujúca ako ex lege, dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení Zákona o spotrebiteľskom úvere a tak majúca v prípade spotrebiteľského plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie, je špecifickým predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktačnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. V prípade bezdôvodného obohatenia, získaného plnením z (čiastočne) neplatného právneho úkonu, je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, keď oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že právny úkon, z ktorého bolo plnené, je (čiastočne) neplatný. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná jej nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaný k odvolaniu žalobkyne, pokiaľ namieťa závery súdu prvej inštancie týkajúce sa neunesenia dôkazného bremena žalobcu, poukázal na rozsudok Okresného súdu Pezinok sp.zn. 8Csp/33/2018, v ktorom sa konštatuje, že žalobkyňa svoje tvrdenia ohľadne nadobudnutia vedomostí nijako nepreukázala a tvrdenia žalobkyne považoval súd len v rovine hypotetickej a tiež uviedol, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje vždy tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky (t.j. žalobkyňu); ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/116/2019, v ktorom bolo konštatované, že vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení, spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Je teda predovšetkým povinnosťou žalobcu tak, ako uviedol prvostupňový súd, preukázať, že žaloba bola podaná pred uplynutím premlčacej doby, nakoľko práve z tohto faktu vyvodzuje pre seba priaznivejšie právne následky. Podstatnou skutočnosťou je fakt, že žalobkyňa bola zapísaná v Registri finančných agentov. Je irelevantné, či uvedenú činnosť aj skutočne vykonávala, pretože v zmysle platnej legislatívy musela byť odborne spôsobilá na výkon tejto činnosti. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

4. Žalobkyňa v replike sa v plnom rozsahu pridržiava podaného odvolania a rozsudok považuje za vecne nesprávny aj s poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR. Vyjadrenie žalovaného je pomerne bezobsažné, nakoľko v zásadnom rozsahu cituje iba rozhodnutie Okresného súdu Pezinok, ktoré nepredstavuje ani ustálenú súdnu prax. Súčasne sa obmedzuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/116/2019, ktoré vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR III.ÚS 43/2020 stratilo akýkoľvek význam. Podľa súdnej praxe platí, že subjektívna premlčacia doba pri bezdôvodnom obohatení začína plynúť v okamihu, keď sa oprávnený subjekt skutočne dozvie o bezdôvodnom obohatení a o osobe obohateného. Premlčanie nároku je okolnosťou, ktorá je výhradne v prospech žalovanej strany, pretože premlčané právo nemôže súd priznať, ak sa žalovaný premlčania dovoľá. Pokiaľ bolo preukázané, že žalobkyňa predčasne splatila úver, možno sotva uvažovať o tom, že by mala mať vedomosť o bezdôvodnom obohatení, pretože by inak splátku na predčasné splatenie nikdy neuhradila. Žalovaný nikdy nepreukázal, že by žalobkyňa vykonávala činnosť finančného agenta skutočne. Zopakovala, že žalovaný, ani súd prvej inštancie neuviedli, na základe ktorej skutkovej podstaty malo bezdôvodné obohatenie vzniknúť, pričom podľa názoru Ústavného súdu SR (II.ÚS 620/2015) musí byť v prvom rade ustálená otázka, o ktorú zo skutkových podstatí bezdôvodného obohatenia ide. Až potom sa môže vo veci meritórne rozhodnúť. Iný je totiž začiatok v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu a iný je v prípade, ak je bezdôvodné obohatenie získané plnením neplatnej zmluvy. Zotrváva na svojom odvolacom návrhu.

5. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) na nariadenom pojednávaní podľa § 385 ods. 1 CSP doplnil a zopakoval dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1, 2 CSP, a to výsluchom žalobkyne a oboznámením listinných dôkazov, a to predovšetkým zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluvy o otvorení úverového účtu a o poskytovaní domáceho servisu, dokladov o splácaní úveru, listu žalobkyne zo dňa 15.03.2016 adresovaného žalovanému, Registra finančných agentov a finančných poradcov a výpisu zo Živnostenského listu, preskúmal rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňu istinu 6 158,31 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne od 03.10.2017

do zaplattenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Žalobkyňa pred odvolacím súdom uviedla, že potrebovali finančné prostriedky na dorábku rodinného domu, preto v auguste 2012 si zobrali úver, keď im bolo oznámené, že je možné im poskytnúť tento úver, ak uzavrujú záložnú zmluvu. Prvá splátka bola v deň poskytnutia úveru, a preto im nebola vyplatená celá suma poskytnutého úveru. Potom so splácaním úveru im pomohli už aj dospelé deti a v máji 2014, po vyúčtovaní celého dlhu, tento predčasne vyplatili a na základe toho z listu vlastníctva bola vymazaná ľarcha spočívajúca v záložnom práve na ich nehnuteľnosť. Následne po internete chodili reklamy o tom, že úvery nie sú také, ako sa javia a dajú sa vysvetliť v prospech spotrebiteľa. Uvedené zistila v marci 2016, na základe čoho sa s touto spoločnosťou telefonicky spojila a informovala sa o zmluve. Zaslala im poštou kópie zmlúv na posúdenie, kedy spoločnosť Stop, nebudľžník, s.r.o. im oznámila, že zmluvy nie sú v poriadku. Navštívil ju zástupca firmy doma, kedy podpísala plnomocenstvo. Uvedená spoločnosť jej zároveň oznámila, že najskôr sa so žalovaným pokúsia mimosúdne dohodnúť, avšak, keďže žalovaný s tým nesúhlasil, bola podaná súdna žaloba. Potvrdila, že mala živnostenský list na sprostredkovateľskú činnosť, avšak sprostredkovala iba poisťky, a to iba rodine a známym. Na živnostenskom liste bolo napísané všetko možné aj do budúcnosti. Jedenkrát s kolegyňou bola v spoločnosti Profi Credit, ktorá je úverová spoločnosť a podpísala s nimi zmluvu, že bude za nich vykonávať sprostredkovanie, pričom v zmluve bolo popísané všeličo a ani ju nedočítala, avšak nevykonávala túto činnosť pre spoločnosť Profi Credit. Zápis v Registri finančných poradcov bol na podklade pani v spoločnosti Profi Credit, ktorá jej uviedla, že je to iba pro forma v skúšobnej dobe a ani poriadne o tom nevedela. Nevie, kto za ňu podal žiadosť o zapísanie do registra, možno táto žiadosť bola medzi papiermi, ktoré podpisovala pre spoločnosť Profi Credit. Skúšobná doba mala byť na 2 mesiace. Následne zrušila zmluvu so spoločnosťou Profi Credit, nakoľko pre nich neuzatvorila žiadnu zmluvu.

7. Z listinných dôkazov bolo preukázané, že žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 27.08.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni bezúčelový a bezhotovostný úver v sume 6 500,- eur. Nakoľko prvá splátka bola ku dňu vyplatenia úveru, žalobkyni bola prevodom 29.08.2012 zaslaná suma vo výške 6 238,- eur. V zmluve bol dohodnutý úrok 21,58%, odplata 1 153,656 eur, RPMN 42,50%, priemerná RPMN 22,97% a celková suma, ktorú sa zaviazala žalobkyňa uhradiť, 14 666,50 eur, pričom uvedený úver mala splatiť v 60 mesačných splátkach, prvé 4 mesačné splátky po 1,00 eur, ďalšie pravidelné splátky po 262,- eur a posledná splátka v sume 252,50 eur. V rovnaký deň uzatvorili i zmluvu o otvorení úverového účtu a poskytovaní domáceho servisu, kde splatnosť poplatku a odmena za poskytnutie domáceho servisu predstavovala 1 044,- eur, ktoré má žalobkyňa uhradiť v 4 splátkach po 261,- eur a prvá splátka je splatná ku dňu podpisu zmluvy, ďalšie vždy k 25. dňu v mesiaci, počnúc mesiacom september 2012.

8. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že medzi sporovými stranami sa jedná o spotrebiteľský vzťah, a preto zmluvu bolo nutné posúdiť v zmysle ustanovení zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ) a ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v bode 13 odôvodnenia, že spotrebiteľská zmluva neobsahovala údaj o konečnej splatnosti úveru. I keď v zmluve bolo jednoznačne uvedené, že úver bude splatený v 60 mesačných splátkach, vždy k 25. dňu každého nasledujúceho kalendárneho mesiaca, začínajúc mesiacom september 2012 až do úplného zaplattenia dlžnej čiastky, pričom prvá splátka je splatná ku dňu vyplatenia úveru 29.08.2012 a ďalej prvé 4 mesačné splátky budú vo výške 1,00 eura a ďalších 55 mesačných splátok vo výške 262,- eur a 60. splátka vo výške 252,50 eur. Z uvedeného teda nie je jednoznačne zistiť, teda či prvá splátka bola 29.8.2012 a konečná splatnosť bude 25.7.2017 (60 splátok), alebo prvá splátka bude 25.9.2012 posledná dňa 25.8.2017 a napokon či bolo dohodnutých 60 splátok alebo 61 splátok, keď prvá bola ku dňu vyplatenia úveru, následne 4 splátky vo výške 1,- eur, 55 splátok vo výške 262,- eur a jedna splátka vo výške 252,50 eur, čo je spolu 60 splátok, o akú splátku sa potom jednalo pri vyplatení úveru. V bode 14 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci bola nesprávne stanovená RPMN s poukazom na dohodu o poskytovaní domáceho servisu, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP naň odkazuje. Z uvedených dôvodov sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 11 ods. 1 ZoSÚ.

9. Na druhej strane súd prvej inštancie sa správne nestotožnil s námietkou žalobkyne, že úverová zmluva neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, a to rozpis splátok, aj s poukazom

na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/146/2017, 4Cdo/211/2017, v ktorej sa najvyšší súd venoval výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, podľa ktorých je zrejma možnosť a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, pričom pri svojej argumentácii oba senáty Najvyššieho súdu SR reagovali aj na rozsudok SDEÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15.

10. Na základe uvedeného na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne, a to v sume 6 158,31 eur, keď žalobkyňa celkom uhradila žalovanému sumu 12 396,31 eur a žalovaný poskytol žalobkyni istinu 6 238,- eur. Žalovaná získala majetkový prospech na úkor žalobkyne na základe plnenia z čiastočne neplatnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto je povinná v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ) obohatenie vydať žalobkyni.

11. Žalovaný vzniesol námietku premlčania vo vyjadrení k žalobe (č.l. 36) s tým, že žalobkyňa uhradila záväzok zo zmluvy predčasne dňa 29.5.2014 a žaloba bola podaná dňa 29.5.2017 a v podaní na č.l. 114 doplnila uvedenú námietku s tým, že nesúhlasí, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť udelením plnej moci právnomu zástupcovi, prípadne od meritórneho rozhodnutia vo veci, pričom základnú zásadu „neznalosť zákona neospravedlňuje“ je nutné stotožniť začiatok plynutia lehoty s dňom úhrady poslednej splátky. Konštatoval, že pri skúmaní pohnútok žalobkyne je však zrejme, že nejde o spotrebiteľa, ktorý nemá potrebné vedomosti ani skúsenosti, nakoľko z výpisu živnostenského registra je zrejme že od 3.3.2010 do 6.9.2014 vykonávala živnosť na sprostredkovanie poskytovania úverov alebo pôžičiek z peňažných zdrojov získaných výlučne bez verejnej výzvy a bez verejnej ponuky majetkových hodnôt. Rovnako v čase od 23.5.2013 do 31.5.2013 vykonávala činnosť viazaného finančného agenta v podregistri poskytovania spotrebiteľských úverov. Žalobkyňa namietala, že skutočne o bezdôvodnom obohatení a kto sa jej úkor obohatil zistila až prostredníctvom spoločnosti Stop nebudidlžník, s.r.o., prostredníctvom ktorej vyzvala listom zo dňa 15.3.2016 žalovaného na urovanie vzťahu.

12. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

13. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Z uvedeného vyplýva, že dĺžka objektívnej premlčacej doby nemôže byť nikdy prekročená, a to ani v prípade, ak by subjektívna doba mala ešte plynúť, prípadne ak plynúť nezačala. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie NS SR 1Cdo 67/2011).

14. Splnenie podmienok ustanovenia § 107 ods. 1, 2 OZ nie je možné v každom spotrebiteľskom spore vyhodnocovať rovnako. Naopak je nutné v každom súdenom prípade ich vyhodnotiť osobitne, podľa skutkových okolností zistených v tom-ktorom prípade.

15. V preskúmvanej veci nebolo sporné, že strany uzavreli dňa 27.8.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V bodoch 7., 8. a 10. odôvodnenia tohto rozhodnutia je konštatované, že u žalovaného došlo na úkor žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere je čiastočne

neplatná, nakoľko podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, a preto je žalovaný povinný vydať majetkový prospech vo výške 6 158,31 Eur. Pokiaľ sa jedná o dôkazné bremeno na tvrdenia vzťahujúce sa k námietke premlčania, žalovaný tvrdil, že premlčacia lehota začala plynúť nasledujúci deň po zaplatení poslednej splátky (29.5.2014) o čom existuje listinný dôkaz o jej zaplatení a uvedená skutočnosť ani nebola medzi stranami sporná. Ďalej tvrdil, že žalobkyňa mala potrebné vedomosti a skúsenosti o poskytovaní úverov, ktoré tvrdenie podložil výpisom zo živnostenského listu a výpisom z registra finančných agentov. Žalovaný však už neunesol dôkazné bremeno, či žalobkyňa skutočne aj uvedenú činnosť a v akom rozsahu vykonávala. Žalobkyňa potvrdila, že v čase poskytnutia úveru a zaplatenia poslednej splátky disponovala živnostenským oprávnením na sprostredkovanie poskytovania úverov alebo pôžičiek z peňažných zdrojov získaných výlučne bez verejnej výzvy a bez verejnej ponuky majetkových hodnôt, avšak v skutočnosti vykonávala iba zmluvy týkajúce sa poistenia a iba pre blízkych a rodinu. Nikdy nevykonávala sprostredkovanie úverov. Potvrdila, že so spoločnosťou Profi Credit uzatvorila zmluvu, že v ich mene bude sprostredkovať úverové zmluvy, avšak v skutočnosti neuzatvorila ani jednu zmluvu a pokiaľ bola zapísaná v registri finančných agentov, uvedené bolo zrejme súčasťou podpísania tejto zmluvy so spoločnosťou Profi Credit, pritom bola ubezpečovaná, že uvedené bude iba na skúšobnú dobu. Z výpisu registra (č.l. 115) vyplýva, že žalobkyňa bola zapísaná ako viazaný finančný agent v podregistri poistenia a zaistenia v období od 2.9.2011 do 28.12.2011, od 23.10.2012 do 07.05.2014 a v podregistri poskytovania úverov v čase od 18.4.2011 do 18.5.2011 a od 23.5.2013 do 31.7.2013. Teda v podregistri poskytovania úverov bola zapísaná 2-krát na veľmi krátke obdobie 1 mesiac a 2 mesiace, preto odvolací súd uveril výpovedi žalobkyne, že sprostredkovanie úverov neposkytovala, a preto nemala v tejto oblasti skúsenosti. Navyše v čase uzatvorenia tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere (27.8.2012) nebola evidovaná v podregistri poskytovania úverov ako finančný agent. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru sa skutočne dozvedela až od spoločnosti Stop nebuď dlžník, s.r.o., o ktorej sa dozvedela z reklamy na internete a potom ako táto spoločnosť posúdila predložené zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o otvorení úverového účtu a poskytovaní domáceho servisu za starostlivosť o klienta pri poskytnutí úveru, preto listom zo dňa 15.3.2016 na základe jej splnomocnenia spoločnosť Stop nebuď dlžník, s.r.o. vyzvala žalovaného na usporiadanie vzťahu. Žalobkyňa svoje tvrdenie podložila listom zo dňa 15.3.2016, a skutočnosť ako sa skontaktovala so spoločnosťou Stop nebuď dlžník, s.r.o. vo výpovedi pred súdom logicky vysvetlila (z reklamy na internete). Z uvedených dôvodov, v slede týchto dôkazov, odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení a subjekte, ktorý sa na jej úkor obohatil skutočne dozvedela až od spoločnosti Stop nebuď dlžník, s.r.o., ktorá ju upozornila, že zmluva nespĺňa náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu sa považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú, v tejto časti je zmluva čiastočne neplatná a žalovanému plnila nad rámec svojho záväzku.

16. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, predmetom ktorého bolo posúdenie otázky, či je exekučný súd oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky/zmluvy, ako aj otázka posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky exekučným súdom. Vo vzťahu k oprávneniu exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy najvyšší súd konštatoval, že aj pokiaľ spotrebiteľ v rozhodcovskom konaní platnosť rozhodcovskej doložky nespochybní, exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať platnosť rozhodcovskej doložky, poukazujúc pri tom na princíp ochrany spotrebiteľa, ktorému v takomto prípade ustupuje princíp "vigilantibus iura scripta sunt". Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia je tak zrejmé, že najvyšší súd uprednostnil princíp ochrany spotrebiteľa nielen pri procesnoprávnej otázke (oprávnenie exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej doložky), ale aj pri hmotnoprávnom aspekte veci (posúdenie platnosti samotnej rozhodcovskej doložky), keď dospel k záveru, že "realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov... zo strany spotrebiteľa". V danom prípade išlo o zákon o bankách a otázku znalosti tohto zákona na strane spotrebiteľa v kontraktnej fáze, pri uzatváraní rozhodcovskej doložky a v preskúmvanej veci sa jedná o otázku znalosti Zákona o spotrebiteľských úveroch.

17. Vychádzajúc z konštatovaného vo vzťahu k začiatku subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka znalosť skutkových okolností je skutočnosťou, s ktorou je potrebné sa vysporiadať za účelom zistenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Teda v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Teda oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o týchto skutočnostiach. V preskúmvanej veci je možné ustáliť, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor obohatil

dozvedela najskôr v marci 2016. Žalobkyňa predčasne splatila úver 29.5.2014 a z takéhoto jej správania je možné ustáliť, že pri uzatváraní zmluvy o úvere nemohla mať vedomosť, že plnením nad poskytnutú istinu bude dochádzať k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor v prospech žalovaného, keď iba plnila svoje povinnosti zo zmluvy o úvere a zmluvy o domácom servise a až následne od spoločnosti Stop nebud' dlžník, s.r.o. získala vedomosť, že v danej spotrebiteľskej zmluve platí zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Teda pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment, kedy sa oprávnená osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto sa na jej úkor obohatil. Na základe toho v preskúmvanej veci je možné ustáliť, že subjektívna premlčacia 2-ročná doba začala plynúť najskôr v marci 2016 a uplynula v marci 2018, pričom žaloba bola podaná dňa 29.5.2017 v rámci 2-ročnej premlčacej doby.

18. Ako už bolo vyššie konštatované, prípade bezdôvodného obohatenia v ustanovení § 107 Občianskeho zákonníka je stanovená kombinovaná premlčacia doba tak subjektívna, ako aj objektívna. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu fakticky došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený sa o tomto bezdôvodnom obohatení dozvedel. Z prehľadu prijatých platieb v prospech žalovaného vyplýva, že žalobkyňa predčasne splatila úver vo výške 7 104,31 eur dňa 29.5.2014, a preto 3-ročná objektívna premlčacia doba uplynula dňa 29.5.2017 (§ 122 ods. 2 OZ - koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.). Vzhľadom k tomu, že žaloba bola podaná dňa 29.5.2017, bola podaná v posledný deň objektívne premlčacej doby.

19. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade nie je možné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, nakoľko úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie neuvedením podstatných náležitostí v úverovej zmluve preukázaný nebol. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto pri posúdení úmyslu žalovaného je potrebné vychádzať z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Podľa § 15 Trestného zákona je zavinenie budované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy a nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa OZ ide vtedy ak ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane bol s takýmto následkom uzrozumený. Na preukázanie úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia žalobcov o zaužívaní praxe žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale je nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe takejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň mohol byť uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o spotrebiteľskom úvere kde sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Je nesporné, že žalovaný skutočne chcel získať na základe zmluvy o úvere odplatu vo forme poplatku a úrokov za poskytnutý úver, ale táto skutočnosť ešte sama o sebe nepreukazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Na preukázanie úmyslu žalovaného nepostačuje konštatovanie o dlhoročnej zaužívanej praxi žalovaného v oblasti spotrebiteľských zmlúv, resp. vedomosť žalovaného, že viaceré nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv vyhlásené súdom za neplatné, prípadne úvery poskytnuté spotrebiteľom vyhlásené za bezúročné a bez poplatkov. Aby mohol súd objektívne zhodnotiť vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, potreboval by osobitne posúdiť okolnosti uzatvárania každej úverovej zmluvy a preukázať, že žalovaný si bol v čase ich uzavretia vedomý skutočnosti, že sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacuje. V prejednávanej veci žalobkyňa relevantne nepreukázala, že by v čase uzavretia zmlúv existoval úmysel žalovaného, ktorý by smeroval k bezdôvodnému obohateniu. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako najvyššej súdnej autority z uznesenia sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018, v ktorom uviedol, že „samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa)“.

20. Na základe vykonaných dôkazov odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne a na rozdiel od súdu prvej inštancie, že žaloba žalobkyňou bola na súd podaná v subjektívnej 2-ročnej a objektívnej 3-ročnej premlčacej dobe, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi istinu 6 158,31 eur, predstavujúce bezdôvodné obohatenie, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 03.10.2017 do zaplataenia.

21. Žalobkyňa sa domáhala žalobou úroku z omeškania vo výške 5% zo žalovanej istiny od 01.05.2016 do zaplataenia. K omeškaniu s plnením peňažného dlhu dochádza uplynutím doby splatnosti a právo veriteľa požadovať úroky z omeškania vzniká, ako náhle došlo k omeškaniu dlžníka (§ 517 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na to, že pre nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je splatnosť stanovená, je potrebné vychádzať z § 563 Občianskeho zákonníka. Splatnosť podľa tohto ustanovenia nastáva nasledujúci deň po dni, kedy bol dlžník vyzvaný na plnenie. Ak nebol dlžník pred podaním žaloby vyzvaný na plnenie, je podanie žaloby na zaplataenie pohľadávky kvalifikovanou upomienkou (žiadosť veriteľa o plnenie). V prejednávanej veci žalobkyňa prostredníctvom spoločnosti Stop, nebudlžník, s.r.o. listom zo dňa 15.03.2016 vyzvala žalovaného na podpis dohody o urovaní, príp. ak tejto žiadosti nevyhoví, aby navrhla iný akceptovateľný postup riešenia situácie do 21 dní od doručenia tejto výzvy. Predmetom tejto výzvy však nebola výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia a konkretizovaná suma, ktorá má predstavovať bezdôvodné obohatenie. Preto predmetnú výzvu nemožno považovať za perfektnú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia a odvolací súd následne vychádzal z toho, že žalovanému bola žaloba doručená dňa 02.10.2017, v ktorej žalobe bola špecifikovaná suma, ktorej vydania ako bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa voči žalobcovi domáha. Preto žalovaný sa dostal do omeškania dňa 03.10.2017 a od tohto dňa boli žalobkyňi priznané aj úroky z omeškania. Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd žalobu vo zvyšku, v ktorej sa domáhala žalobkyňa úrokov z omeškania vo výške 5% z istiny od 01.05.2016 do 02.10.2017, zamietol ako nedôvodnú.

22. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 396 ods. 2 CSP, aplikujúc ust. § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyňa mala v konaní úspech (neúspech bol iba v nepatrnej časti), priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

23. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)